

MARIO VENZAGO dirigent

Mario Venzago är chefsdirigent för Indianapolis Symphony Orchestra sedan 2001. Chefskapet för Göteborgs Symfoniker, som han tillträdde 2004, avslutades säsongen 2006/2007. Venzago föddes 1948 i Zürich där han utbildade sig till pianist och tog senare dirigentlektioner för legendariske Hans Swarowsky i Wien. Under mer än tio år gjorde Venzago samtidigt karriär som konsertpianist och dirigent. I slutet av 1970-talet tog han beslutet att i fortsättningen enbart arbeta som dirigent och har bl a varit chefsdirigent för symfoniorkestern i Basel, Deutsche Kammerphilharmonie i Bremen samt för operahusen i Graz och Heidelberg.

Åren 2000–2003 var han konstnärligt ansvarig för sommarfestivalerna med Baltimore Symphony Orchestra i USA och från säsongen 2008/2009 är han orkestrens förste gäst-dirigent. Mario Venzago har ett grundmurat internationellt rykte som en framstående dirigent. Han framträder regelbundet med Martha Argerich, Gidon Kremer, Michail Pletnev, Maxim Vengerov, Agnes Baltsa och Krystian Zimerman och samarbetar med orkestrar som Berlinfilharmonikerna, Bostons symfoniorkester, Londons filharmoniker, Gewandhausorkestern i Leipzig och Orchestre de Paris. Han är uppfostrad i en kontinental musiktradition och har en stark dragning till den romantiska repertoaren, särskilt Mendelssohn och Schumann, men har också ett speciellt intresse för 1900-talstonsättare som Janáček och Schönberg. Venzago är också själv verksam som tonsättare. Flera inspelningar med Mario Venzago som dirigent har belönats med internationella priser som Diapason d'Or och Grand Prix du Disque. Hans tolkning av Janáceks Glagolitisk festmässa har rönt stor internationell uppmärksamhet och Schumanns symfonier finns i en kritikerrosad utgåva på Novalis. För BIS har Mario Venzago och Göteborgs Symfoniker spelat in symfonier av Hilding Rosenberg samt världspremiären av Gubajdulinas flöjtkonsert med solisten Sharon Bezaly.

Venzago fick - som vanligt - strålande recensioner vid senaste besöket hos MSO under Music Around-festivalen i höstas. "... Rosenbergs Symfoni nr 6, Sinfonia semplice, som i Mario Venzagos något egensinniga tolkning blev fräsch, färgstark och i högsta grad njutbar; normalt brukar den kännas litet gnagd av tidens tand... Venzagos omsorg om detaljerna och visionära syn på helheten fick denna konsertkväll till något extra minnesvärt." /Lars-Erik Larsson, Skånska Dagbladet 11/10 2008

MALMÖ SYMFONIORKESTER

WAGNER & HONEGGER EFTER JOBBET

MALMÖ KONSERTHUS, ONSDAG 22 APRIL KL 18.00
2008/2009

MALMÖ SYMFONIORKESTER
MARIO VENZAGO dirigent
Marika Fältskog, konsertmästare

RICHARD WAGNER (1813-1883)
Tannhäuser, uvertyr WWV 70 / 15 min

ARTHUR HONEGGER (1892-1955)
Symfoni nr 3, "Symphonie liturgique" H 186 / 30 min

Allegro marcato. Dies irae
Adagio. De profundis clamavi ad te
Andante. Dona nobis pacem

RICHARD WAGNER

Tannhäuser, Uvertyr

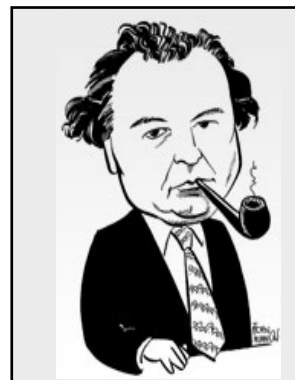

Trots att Richard Wagner komponerade musik i många olika genrer är det som operatörsättare han har blivit känd. Många av de övriga verken komponerades också för röst, oftast till piano- eller orkesterackompanjemang. De flesta av Wagners operor, t ex Den flygande holländaren (1841), Tristan och Isolde (1857-1859), Mästersångarna i Nürnberg (1862-1867) och Nibelungens ring (1853-1874), blev mycket tidigt repertoarverk och framförs idag flitigt vid operahus världen över. Trots fokuseringen på operagenren framförs Wagners verk även i konserthusen tack vare de fristående orkesterförspelet till operorna, de så kallade uvertyrerna, som ger lyssnaren en uppfattning om de motiv och musikaliska karaktärer som följer i själva operan. Denna typ av tematisk och motivisk presentation illustreras tydligt bl a i uvertyren till Tannhäuser (1843-1865). Wagner utvecklade ledmotivstekniken, som innebär att ett tema eller motiv förknippas med en viss rollfigur och kan dyka upp i musiken som en föraning om att just den rollfiguren strax skall göra sin entré på scenen. Många av Wagners operor har tillkommit under en period av flera år. Det beror delvis på verkens stora omfattning, men även på tonsättarens kritiska hållning till sina egna verk. Även här är Tannhäuser, vars tillkomstperiod sträcker sig över 22 år (1843-1865), ett tydligt exempel. Wagner återkom ständigt till verket, som uruppfördes i Dresden 1845, för att förbättra och förnya partituret. Även efter 1865 föreligger revideringar gjorda av tonsättaren själv. De två versioner som oftast framförs idag är de så kallade Dresden- och Parisversionerna. Den stilla koralliknande inledningen i blåsarna följs av en vacker stråkkantilena som växer i sekvenser fram emot den efterföljande pampiga blåsarinsatsen. Efter en lång rad tematiska kulminationer återkommer den inledande koralliknande musiken men nu i full orkesterdräkt.

© Rolf Martinsson

ARTHUR HONEGGER

Symfoni nr 3, "Symphonie liturgique"

Arthur Honegger räknas som en av de största franska tonsättarna i sin generation. Tillsammans med bl a Francis Poulenc (1899-1963) och Darius Milhaud (1892-1974) bildade Honegger den neoklassiska tonsättargruppen Les Six, som en reaktion mot impressionism och Wagnerism. Honegger blev känd för sitt orkesterverk Pacific 231 (1923), ett motoriskt verk inspirerat av lokomotivets ljud och rytm. Han komponerade även filmmusik och mellan 1942-1943 tillkom 11 filmpartiturer. Sammantaget skrev Honegger fem symfonier, varav några med titlar. Symphonie liturgique (1945-1946) är musik som botten i djupa personliga upplevelser av krig och ockupation och nyvunnen frihet. Honegger ger själv bakgrunden till tredje symfonin. Den är skriven "... som den moderna människans reaktion mot barbari, idioti, lidande, maskineri och byråkrati". De tre satserna beskriver han som "elände, lycka och mänskligheten". Hans allt djupare katolska övertygelse och tro fick honom att välja titlar ur den katolska liturgin. Första satsen utmanar lyssnaren med sitt kärva tonspråk, medan andrasatsen har en melodisk vacker romantisk sötma där solistiska insatser i orkestern väver sköra kontrapunktiska vävar. Sista satsen, som inledningsvis är mekanisk och marschartad, avslutas med en nästan himmelsk musik där piccoloflöjten ensam svävar högt över ackompanjemang.

© Rolf Martinsson